

NAŠE FARNÍ RODINA

Nasza Rodzina Parafialna

ročník VIII. / číslo 76.

červen 2017

Co najdete v tomto čísle

Kněžské svěcení	s. 3
Jako vnímame diakonov, kňazov, biskupov – naše duchovenstvo?	4
Relace z kaplanami	5
Celibát stále niekoho vyrušuje	6
Pochopit Církev: Hierarchie Církve	7
Rostárny o ničem: O tebe tu běží...	10
English for Parish: Hail Mary Word Search	12
Perly papeže Františka	13
S kolárkem v kuchyni: domácí drůbeží paštika bez lepku	14
Úmysly mší svatých 12.06.-30.06.2017	15
Co nás čeká... a nemine:	
Pravidelná setkávání farních společenství	16
Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných	16
Farníci farníkům:	
Hnízda (i čapí)	17
Jak uratowano „Stary kościół“	18
Ksiądz Stanisław w moich oczach	20
Ze života farnosti:	
Den Matek	21
Tajný výlet	22
Świat się nie kończy, świat się zaczyna – aneb postřehy z koncertu schol	22
Pozvánka na kněžskou 90	23

Drodzy Parafianie, Parafianki i Parafianiątka...

... czerwiec w życiu naszego Kościoła lokalnego jest corocznie szczególnym miesiącem, kiedy nasza myśl, a ufam, że i modlitwy, często krążą wokół tematu kapłaństwa. Święcenia kapłańskie w ostatnią sobotę w miesiącu, tydzień wcześniej święcenia diakonatu zawsze są wielkim wydarzeniem i swoistą transfuzją do krwiobiegu naszej diecezji. W tym roku szczególnie wzmoczoną szczególną uroczystością, czyli pierwszymi w naszej diecezji święceniami biskupimi. W niektórych parafiach pojawiają się dyskusje i spekulacje związane z kapłańskimi translokacjami, a księża sami zaczynają się zajmować myślą czy przyjdzie dekret, czy też nie a jeśli tak, to dokąd? Sporo tego kapłańskiego tuż przed wakacjami i stąd pomysł, a później decyzja, aby aktualny numer Naszej Rodziny Parafialnej był poświęcony właśnie kapłaństwu i pracy księży. Najważniejszym zadaniem kapłana jest sprawowanie sakramentów i głoszenie Bożego Słowa, ale czy to wszystko? Zdarzają się głosy, które twierdzą, że to fajne i lekkie życie, bo sobie odprawi mszę i z głowy, świętę spokój. Kto wie, być może miło było, gdyby tak było, być może trochę nudno, ale w każdym razie tak nie jest. Często mam wrażenie, że charakter pracy kapłańskiej oddaje najlepiej hasło: „murarz, tynkarz, weterynarz, akrobata i marynarz...“ Czemu? Ano dlatego, że i każdy ksiądz musi się dobrze orientować w teologii, przyda się orientacja w psychologii, jakieś podstawy medycyny też są mile widziane, no i konieczna jest pedagogika. Nie da się funkcjonować bez elementów managementu i księgowości, trzeba się trochę choćby znać na budownictwie i ochronie zabytków itp, itd... Nie mówię tego, abym się skarzył, nie mam na co, chyba tylko na notoryczny brak czasu, ale chodzi o rzucenie światła na tę, często, niewidoczną, ale konieczną pracę, która chcąc - nie chcąc jest częścią kapłańskiej służby. I warto o tym pamiętać. Spójrzmy na kapłaństwo w trochę szerszym kontekście i bardzo proszę, pamiętajcie o nas, księżach w swojej modlitwie, my bardzo jej potrzebujemy.

Przemek

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši **17 Kč**.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1,
tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špirková,
Eva Steffanová, Jana Lokajová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová,
Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechur

Kněžské svěcení

Tato svátost vychází z funkcí v prvních církevních obcích, kde se někteří lidé ujímali organizačního vedení a zároveň předsedali liturgickým shromážděním – večeři Páně. Ti byli označováni jako starší, později se pro ně rozšířily řecké tituly *presbyteros* (*presbyter* – v dnešním pojetí kněz) a *episkop* (*episkop* – v dnešním pojetí biskup). Vedle nich sloužili církvi ještě tzv. *diakoni* (jáhni), kteří byli původně určeni pro sociální službu, později se stali pomocníky presbyterů v jakýchkoli záležitostech. V tomto vývoji je tedy základ trojstupňového služebného kněžství, jež se zachovalo ve většině církví dodnes.

Křesťanské pojetí kněžství je ovšem odlišné od židovského, kde byli kněží prostředníky mezi Bohem a lidmi a jejich hlavním úkolem bylo přinášet Bohu oběti na usmíření hříchů. Ježíš Kristus prohlásil sám sebe za jedinou dokonalou oběť, která usmířuje hříchy celého světa, a proto už není třeba jakékoli další oběti přinášet. Účinky Ježíšovy oběti jsou navíc přístupné bezprostředně každému člověku, takže existence kněží jako obětníků a zprostředkovatelů ztrácí smysl.

Skutečnost, že křesťanství přejalo slovo kněz, kněžství, je poněkud zavádějící. Každý věřící už totiž může skrze svůj křest, na základě oběti Ježíše Krista, být knězem – jde o tzv. obecné (křestní) kněžství věřících. Vedle toho však existují lidé, kteří nesou odpovědnost za stálou aktualizaci Ježíšova kněžství ve společnosti církve. Toto poslání se označuje jako služebné kněžství, neboť jeho cílem je služba všem věřícím.

Kněží na sebe ovšem v dějinách církve stále více brali úlohu výhradních zprostředkovatelů mezi Bohem a člověkem. Začali se i způsobem života odlišovat od zbytku církve (celibát), bylo jim přiznáváno stále více privilegií a stali se

jedinými nositeli rozhodovacích pravomocí v církvi. Proto se více než služebné kněžství začal užívat pojmenování hierarchické nebo svátostné kněžství.

Proti tomuto nezdravému trendu se radikálně postavila reformace, která zdůraznila všeobecné kněžství všech věřících; služebné kněžství (pro něž přestala používat výraz kněz, ale přiklonila se k výrazu pastor nebo kazatel) pak chápala spíše jako jeden za způsobu realizace kněžství všeobecného. Naopak v katolické církvi byl význam hierarchického kněžství Tridentským koncilem ještě posílen. Teprve II. vatikánský koncil znova zavedl pojmenování všeobecného kněžství věřících. Z hlediska rozhodovacích pravomocí si však hierarchické/

služebné kněžství i nadále plně zachovává své privilegované postavení.

Svátost kněžství se uděluje vkládáním rukou biskupa na hlavu svěcené osoby (materie svátosti) a konsekrací modlitbou, v níž biskup dobrořečí Bohu a vyprošuje dar Ducha Svatého k naplnění své služby (forma svátosti). Podle tradice, která je vyjádřena liturgickými obřady východní i západní církve, je zřejmé, že na základě vkládání rukou a konsekracní modlitby Duch Svatý vtiskuje vybraným osobám posvátné znamení, čímž se biskupové, kněží a jáhnové, každý svým způsobem, připodobňují Kristu.

P. Petr

Ako vnímame diakonov, kňazov, biskupov - naše duchovenstvo?

Každý deň na svojej ceste za prácou, do obchodu, do školy, k lekárovi alebo len tak na prechádzke, miňame rôznych ľudí. Niektorých poznáme, iných nie. Tých, čo nepoznáme, ľahko vieme určiť, o koho ide, či je to lekár, učiteľ, predavačka alebo človek s hocijakým iným povolaním. Ale keď cestou stretнемe kňaza, hned' vieme, že je to kňaz. Alebo keď stretнемe biskupa, nepomýlime sa :) Prečo je to tak? Sú niečim charakteristickí? Ľudia majú od dávna akúsi zvláštnu úctu ku kňazom, diakonom, biskupom... celkovo k členom duchovenstva. A je to v poriadku. Sú to predsa ľudia, ktorí su vysvätení. Pri rozhovore s nimi často vážime slová, prejavujeme im úctu, možno väčšiu, než iným ľuďom. Vieme si predstaviť, že by sme s nimi nemali len vzťah na „duchovnej“ úrovni, ale aj priateľský vzťah? Viete si predstaviť, že by sme si s kňazmi potykovali?

Tykanie kňazom

Názory na tykanie kňazovi sú rôzne. Zastávam názor, že prípadné tykanie kňazovi (ak je na to dôvod), neznižuje jeho autoritu. Páči sa mi tiež názor vladkyho Milana Chautura (gréckokatolíckeho biskupa), ktorý opisuje svoju skúsenosť. Dovol'te mi odcitovať kúsok z jeho odpovede na otázku vhod-

nosti tykania medzi kňazmi a veriacimi. Hovorí: „Nie v tykaní je problém, ale v tom, že s potykaním vstupuje do vzťahu: kňaz – veriaci akýsi druh znecitlivenia voči autoriite, ktorú je potrebné bráť vážne. Ak má kňaz predstavovať hierarchickú autoritu, potom ju musí v duchu svojho povolania zastávať. On nemôže byť iba priateľský, nestranný, ale v dôležitých rozhodnutiach sa nesmie odkládať od toho, čo vyžaduje Boží zákon a dobro Cirkvi. Tykanie priateľov nesmie byť priateľským zláhčovaním vážnosti kňazského poslania, čo sa v mnohých prípadoch prejavuje. Spomínam na prvé chvíle svojho kňazského života, kedy ako 23-ročnému kňazovi každý na ihrisku chcel tykať. Keď to počuli ich rodičia, hned' zakročili: »Ako to hovoríte s naším duchovným otcom? Kto Vám dovolil tykať mu? Ani my starší mu netykáme, lebo všetci ho máme počúvať, a nie tykať mu!« Mne osobne stačila táto kázeň od mojich prvých veriacich – pochopil som, že veriaci potrebujú cítiť kňazskú autoritu a tak som si nezvykol tykať si s nimi práve kvôli nim. Preto aj dnes neodporúčam kňazom potykať si s tými, ktorým ako kňazi majú predstavovať autoritu, to nie kvôli odstupu a vôbec nie kvôli povýšenej nadradenosťi, ale jedine

kvôli rovnocennému vzťahu so všetkými veriacimi bez rozlišovania, že s jednými si tykám, s druhými nie. Tu však nehovorím o tých, s ktorými sme si prirodzene tykali už pred kňazstvom.“ Tiež mám niekol'ko kamarátov, ktorých som poznala ešte pred tým, ako sa stali kňazmi a s tými si tykám. Je to také prirodzené. Rovnako, ako keď má niekto v rodine kňaza, tak mu predsa nevyká. Ale to neznamená, že si ich nevážim. Práve naopak, je mi cťou poznáť ich a teším sa z toho, že práve tí ľudia, ktorých poznám, sú povolení do takej služby :)

Rada sa v myšlienkach vracam do obdobia študentských čias, kedy sme s priateľmi mávali viaceré mládežnícke stretnutia. Chodili sme tiež do Univerzitného pastoračného centra, kde sa o nás „starali“ kňazi vyčlenení pre pastoráciu mládeže. Mali priateľský prístup, no aj keď sa s nimi dalo porozprávať o čomkol'vek, či už o duchovných tématoch alebo o záľubách, vždy sme sa snažili zachovať si patričnú úctu k nim, vnímať ich ako autoritu. To, že boli mladí, a často aj zábavní :) neznižovalo ich dôstojnosť, ani úctu k Bohu pri modlitbách a omšiach.

Na záver...

...by som len rada dodala, že je pochopiteľné, že každý môže chápať „duchovenstvo“ svojim spôsobom a nie vždy je možné to zovšeobecniť. Tak teda d'akujem, za možnosť podeliť sa s vami so svojim pohľadom na túto tému. A tiež si myslím, že je dobré sa za týchto našich „duchovných pastierov“ modliť, aby im nás Boh dal silu pri tejto zodpovednej úlohe, prostredníctvom ktorej slúžia Bohu i nám :)

Anička

Relacje z kapłanami

Kapłan. Osoba, która w życiu praktykującego katolika pojawia się całkiem często. Osoba, która przyjmuje nas do wspólnoty Kościoła, po raz pierwszy nam podaje Jezusa w Eucharystii, tłumaczy słowa Pisma Świętego, często także naucza religii. Do kapłana liczni wierni przychodzą, kiedy mają jakiś problem, zwierzają mu się. Jest to więc ktoś, do kogo mamy zaufanie. Kapłan powinien być, zdaniem niektórych, ochrońcą moralności, dobra i wspomożycielem biednych. Między innymi ze względu na te oto funkcje są kapłani otaczani szczególnym autorytetem wśród wiernych, co jest słuszne. Dziś właśnie pragnę zastanowić się nad kwestią związaną z kapłanami, a w ostatnim czasie często poruszaną we wspólnocie Kościoła, mianowicie nad relacjami wiernych z kapłanami.

dzieciństwo

Pamiętam z lat dzieciństwa, szczególnie szkoły podstawowej, obraz kapłana, jaki nam przedstawiano i z jakim spotykaliśmy się na lekcjach religii. Najczęściej starszy

pan (dopiero później pojawili się młodsi), zawsze ładnie ubrany, ewentualnie w sutannie, który przychodzi raz na tydzień do szkoły, by nas uczyć religii. Jego lekcje były istnym wykładem a naszym zadaniem było nauczyć się na sprawdzian to, o czym mówił. Efekt? Na lekcjach nie było trzeba księdza słuchać, bo to, co do nas mówił, można było się nauczyć z książeczką w domu... a więc lekcje religii były cudowną okazją do rozmów z koleżanką :) Taki kapłan był dla mnie kimś prawie obcym; kimś, kogo, spotykając przy kościele, należy pozwolić i koniec, bo kontakt, rozmowa z nim należy tylko do osób starszych, rodziców, dziadków.

koniec podstawówki

Pod koniec szkoły podstawowej spotkałam się jednak z innym „typem” kapłana. Na lekcje religii przyszedł całkiem młody pan, który dla nas miał różne obrazki, historie, zadawał pytania. Lekcje religii zaczęły być podobne do

„zwykłych” lekcji. Efekt? Rozmów z koleżanką już było mniej :) Taki kapłan już nie był tak obcym człowiekiem. Był to Boży sluga, którego, spotykając, chcę pozwolić i zapytać, jak się powodzi... i tyle.

szkoła średnia

Dopiero czasy szkoły średniej przyniosły wyraźną zmianę w moim postrzeganiu. Spotkałam kapłana starszego i młodszego. Starszy „był dla starszych” a młodszego... dla młodszych. Lekcje religii już nie były zwykłym wykładem młodszego kapłana, a raczej dysku-

sją na różne tematy związane z wiarą, Kościołem. Nagle usłyszałam zdanie: „Jeśli będziecie czegokolwiek potrzebować, będziecie mieć jakiekolwiek pytanie, przyjdźcie.” Jaka zmiana! To ja mogę rozmawiać z kapłanem o tym, co się we mnie dzieje?! To ja, młoda osoba, mogę w ogóle podejść do kapłana?! I wszystko się zaczęło. Efekt? Kapłan już dla mnie nie był kimś obcym. Był dla mnie autorytetem, czyli słuchałam, co mówi, brałam pod uwagę jego zdanie i otaczałam go szacunkiem. Kapłan stał się osobą zaufaną, wspomożycielem w trudnych chwilach, spowiednikiem, kimś, z kim spędzało się (wraz z kolegami) wolny czas.

Z biegiem lat zaczęłam poznawać różnych kapłanów... młodszych, starszych, diecezjalnych, zakonników, a nawet chłopców, którzy dopiero przygotowywali się do kapłaństwa. Te przeróżne spotkania i przeżycia pomogły mi uświadomić sobie, że kapłan (niezależnie od wieku) to normalny człowiek. Oczywiście, ma wyjątkową rolę wśród ludzi, ponieważ on został Bogiem wybrany i namaszczony, aby mógł być szafarzem Bożego skarbu – sakramentów. Powinien więc być z naszej strony obdarzony szacunkiem. Mimo to jednak kapłan nie jest kimś spoza tego świata, nie jest UfOnem. Nie jest kimś, przed kim trzeba zachować twarz, komu trzeba pochlebiać, komu nie można powiedzieć swojego zdania. (Takie relacje miały możliwość obserwować w środowisku naukowym i nie były niczym sympatyczne). Z kapłanem możemy normalnie rozmawiać (wszyscy, nie tylko osoby starsze), śmiać się, dzielić się radością, ale równocześnie możemy z nim płakać i rozwiązywać nasze problemy. Z kapłanem możemy mieć takie same relacje, jak z kimkolwiek innym.

przyjaźń?

W związku z tym mi przychodzi na myśl pytanie: Skoro z kapłanem mogę mieć takie same relacje, jak z kimkolwiek innym, to znaczy, że kapłan może być nawet moim przyjacielem? Przyjaciel to ktoś bliski, komu ufam, kto o mnie wie bardzo dużo, nawet to, co we mnie skryte przed szeroką publicznością. Przyjaciel to ktoś, do kogo mogę przyjść lub zadzwonić, kiedy mam problem. Przyjaciel to ktoś, z kim dzielę się każdą radością. Ale przyjaciel to także ktoś, dla kogo ja jestem gotowa zrobić wszystko, by mu pomóc; ktoś, z kim ja się raduję, z kim ja płaczę; ktoś, kogo ja słucham, kiedy potrzebuje z kimś porozmawiać. Przyjaźń powinna wyznaczać się wzajemnością. Jest więc coś takiego możliwe w relacji z kapłanem? Jestem przekonana, że tak. Przyznaję nawet, że w mo-

im życiu są dwie takie relacje, które mogę już nazwać przyjaźnią. Z jednym kapłanem zaprzyjaźniłam się, zanim wstąpił do seminarium, z drugim po kilku latach jego kapłaństwa. Jako kapłanów darzę ich szacunkiem, ich zdanie jest dla mnie ważne i cieszę się z tego, że mogę „z bliska” widzieć, jak Bóg przychodzi przez nich do ludzi wokół. Nie mam jednak problemu z pójściem z nimi na piwo, wyjechaniem na wycieczkę, pogadaniem o zwykłych sprawach (nie tylko związanych z religią), ale również dyskusjami na tematy teologiczne :) Z każdym mam coś wspólnego i wiem, że mogę na nich polegać... no i mam nadzieję, że oni wiedzą, że mogą polegać na mnie :) Efekt? Otwartość przyjaźni pomaga mi w moim życiu duchowym, bo przecież mój przyjaciel, któremu mogę zwierzyć się ze wszystkim (choć czasami trudno to z siebie

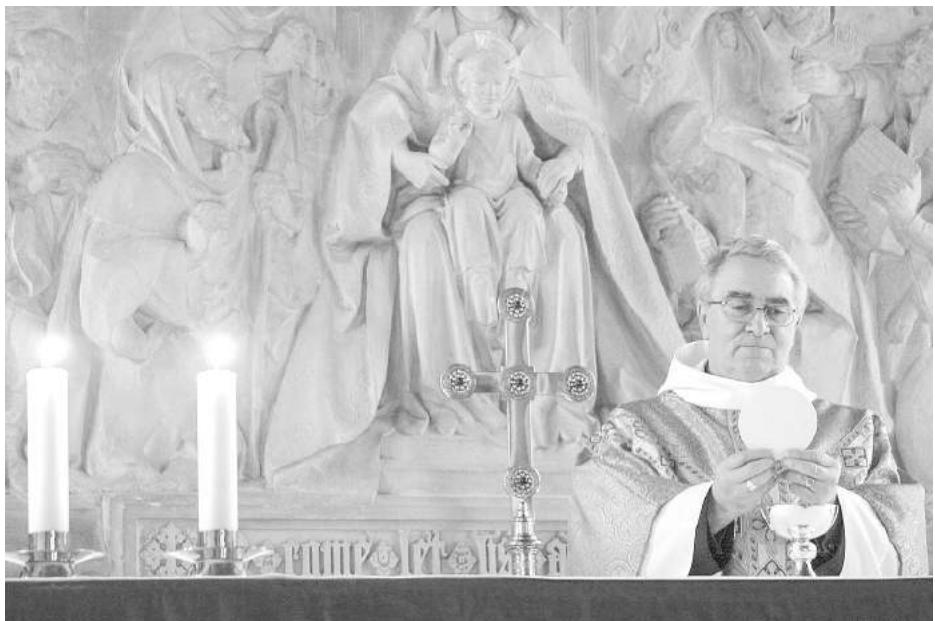
dostać), któremu ufam, został namaszczony przez Boga i w momencie spowiedzi lub rozmowy wiem, że Bóg jest z nami. Dzięki ludzkiej więzi z kapłanem, mogę podczas spowiedzi być naprawdę otwarta, tak jak w modlitwie. Nie muszę nakładać maski.

Relacje wiernych z kapłanami są różne i nawet spojrzenie Kościoła na nie rozwija się w ciągu wieków. Jestem przekonana, że warto nawiązywać relacje koleżeństwa a nawet i przyjaźni z kapłanem. Jednak niczego nie robić na siłę. Po prostu spróbujmy postrzegać kapłana wśród nas jako normalnego człowieka, który, podobnie jak Bóg, nie chce być kimś oddalonym, ale kimś bliskim.

Terka

Celibát stále niekoho vyrušuje

Celibát by mal byť dobrovoľný – čítame v tlači. Je zaujímavé, že tak píšu obyčajne tí, ktorých sa to vôbec netýka. Prečo ich to tak zaujíma? Nie je to v tom, že život knázov, ktorí po slobodnom a dobrovoľnom rozhodnutí žijú v záväznej sexuálnej abstinenci, ich vyrušuje? Nie práve tých, čo žijú v dobrovoľnej sexuálnej nevazanosti? A tak sa hľadajú argumenty a dôvody, prečo by sa mal celibát zrušiť. Vraj je to proti ľudskej prirodzenosti, Cirkev vraj vymyslela celibát až v stredoveku kvôli cirkevnému majetku, aby ho deti nerozobrali (je zaujímavé, že pravoslávni a gréckokatolíci sa ženia a majetkové problémy neriešia). Ďalej sa uvádzá, že celibát sa porušuje, ba vraj v niektorých kláštoroch sa našli aj kosti detí, ktoré tam zakopali, lebo ich mali knázovi s reholnícami. Sám som to počul a ked' som sa pýtal, kde to bolo – vraj v Čechách. Pýtam sa: „Kde v Čechách?“ To už sa nevedelo odpovedať. Je zaujímavé, že doteraz nikto z tých-

to „informáciu“ nedokázal menovať čo len jedený kláštor. Vieme, aká by to bola pastva pre novinárov, zvlášť pre bulvárnu tlač. Čo všetko sa povymýšľa – už aj Pána Ježiša chceli oženiť s Máriou Magdalénou (Da Vinciho kód). To by bol argument proti celibátu – lenže výmysly sú príliš absurdné a smiešne.

Ježiš žil v stave panenstva v úplnom odovzdaní sa službe Bohu a ľudom. Kňaz je druhý Kristus. Aj v tomto má byť podobný Pánovi. Iste Ježiš celibát nenariadol, ale veľmi odporučil. Dal príklad. „Kto to môže pochopiť, nech to pochopí!“

Tiež sa argumentuje, že aj apoštoli boli ženatí a mali rodiny. Omyl. Ako píše Radomír Malý, v Písme nemáme ani jednu správu o manželkách alebo dokonca deťoch apoštolov. Píše sa sice o Petrovej svokre, ale je zaujímavé, že chýba jediné slovo o Petrovej manželke a rodine. Je teda dosť možné, že Peter bol bezdetným vdovcom. Aj sv. Pavol žil v celibáte. Je pravda, že v prvých storočiach celibát neboli povinný, a tak sa stalo, že niektorí kňazi aj biskupi boli ženatí. V priebehu storočí sa to usporiadalo, až sa prešlo k povinnému celibátu.

Odporcovia celbátu ďalej argumentujú, že nie všetci kňazi ho dodržujú. Žiaľ, sú aj také prípady! Štatisticky však bolo zistené, že percentuálne je počet duchovných, ktorí zhrešili proti zväzku celibátu, podstatne nižší, než počet ženatých a vydatých občanov, čo sa dopustili manželskej nevery. A práve preto ich celibát vyrušuje! Už sa vyskytujú požiadavky, aby aj manželstvo bolo „zdobrovoľnené“ vedaťa iných vraj „alternatívnych“ formami spolužitia, vrátane promiskuity, sodomie, ba dokonca pedofilie. Tu vidíme, komu celibát zavadzia najviac. Ale cirkev nemá na prog-

rame dňa jeho zrušenie, lebo si je vedomá, že kňaz v celibáte je slobodnejší pre Božiu službu, disponovanejší pre iných, tiež, že vydáva svedectvo zachovávania mravnej čistoty s eschatologickým zameraním. Poslední pápeži ho nazývajú perlou Cirkvi. Ved' nikomu sa nekrivdi! Ved' kňazi sa pre tento záväzok rozhodli slobodne a dobrovoľne a kto chce, môže vstúpiť do manželstva. Aj pre iné povolania sú stanovené podmienky. MM

převzato se svolením z: „Farská rodina. Týždenník pre katolíckych veriacich v Hlohovci“, ročník XXVIII., číslo 17

Pochopit Cirkev

Každoročně je červen v životě naší české Církve velice specifickým obdobím. Najednou se se zvýšenou intenzitou objevují téma a hesla spojená s kněžstvím, neboť prožíváme jáhenské a kněžské svěcení a v mešních přímluvách slyšíme prosby za ty, kteří tuto svátost přijmou. Letos jsme poprvé v dějinách naší diecéze měli možnost sledovat biskupské svěcení – byla to krásná událost a každý, kdo se místo živé účasti rozhodl pro televizní obrazovku, nebo si řekl, že se ho to netýká, má čeho litovat. Následující měsíc červenec je pak poznamenán stěhováním se kněží sem tam, objevují se pojmy typu nový farář, farní vikář, kaplan, děkan nebo výpomocný duchovní. Někde zaslechneme heslo monsignore, prelát, kanovník, ze zpráv se vynoří slova jako arcibiskup, kardinál, diecézní biskup nebo pomocný (světící) biskup – u nás nově, a přiznejme si, že se v těchto pojmech můžeme ztrácat. Zkusme si v tom trochu udělat pořádek, ať víme, kdo je kdo, abychom se v této církevně-hierarchické nomenklaturě alespoň trochu vyznali. Pro praktický pohled zkusím ke každému z těchto pojmu uvést konkrétní osobu jako příklad. Vzhledem k naší místní situaci uvedu jednotlivé pojmy v obou našich jazyčích a zabývat se budu

hierarchií pouze římské – západní větve Církve. Bratři východního ritu mi to snad prominou...

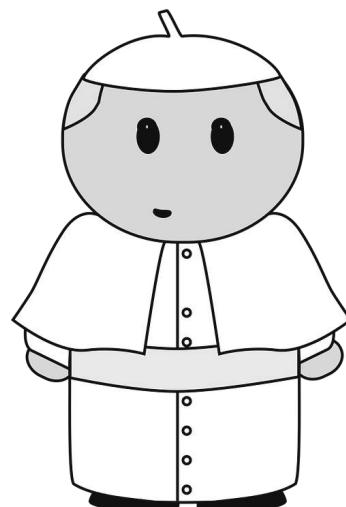
Základní rozdelení vyplývá ze stupňů svátosti svěcení – tedy svátosti, kterou může udělovat pouze biskup. „Svátost kněžství“ není úplně správný název, neboť právě jáhen, který tuto svátost přijal, je duchovní, ale není kněz, neboť kněz je ten, který obětuje. V křesťanství se jedná o Eucharistii a tu jáhen vysluhovat nesmí. Rozdelení dle stupně svátosti svěcení:

- **jáhen (diakon)** – První stupeň svátosti svěcení. Jáhen je duchovní, který může samostatně vysluhovat svátost křtu, žehnat manželství, pohřbívat bez mše sv., podávat sv. přijímání, starat se o charitativní činnost Církve, může kázat a podílet se na hlásání Evangelia a pastoračním konání Církve pod vedením faráře. Jeho vlastní službou ve mši sv. je čtení Evangelia, pokud je u oltáře přítomen jáhen, nikdo jiný číst Evangelium nesmí. Jáhen také přede všemi připravuje oltář k Eucharistické oběti. Existují dva „typy“ jáhnů: Ti, kteří přijímají jáhenské svěcení na cestě ke kněžství a jsou vázáni celibátem, musí mít min. 23 let a ukončené tři roky teologické fakulty; na stra-

ně druhé pak trvalí jáhnové, pro jejichž vysvěcení jsou zapotřebí tři roky teologické fakulty, věk 35 let. Trvalí jáhnové nejsou vázáni celibátem, ale pokud žijí v manželství, je vyžadováno, aby manželství trvalo minimálně 10 let, a ke svěcení je nutný souhlas manželky. Ženatý muž, který přijme jáhenské svěcení, se po případné smrti své manželky už nesmí podruhé oženit. V naší farnosti je trvalým jáhnem Ing. Bc. dk. Bruno Borski, CSc. Oslovení CZ: „pane jáhne“, oslovení PL: „księże diakonie“.

- kněz (prezbiter) – Druhý stupeň svátosti svěcení, nejrozšířenější druh katolických duchovních. Základní služba kněze spočívá ve vysluhování svátostí a hlásání Evangelia. Kněz je obvyklým vysluhovatelem všech svátostí, kromě biřmování a svěcení. U biřmování ale mohou nastat situace, kdy jej uděluje místo biskupa. Další rozdělení kněžstva vyplývá z jednotlivých služeb, které jsou jednotlivým kněžím svěřeny a které podrobně rozebereme později. Oslovení CZ: „otče“ (*sic!*), nebo titulem služby, oslovení PL „księże“ nebo „proszę księdza“. V naší farnosti jsme si my, všichni kněží, tedy P. Stanisław, P. David, P. Przemek a P. Petr – stupněm svátosti svěcení rovní.

- biskup (biskup) – Třetí, nejvyšší stupeň svátosti svěcení, žádné další svěcení neexistuje. Je to plnost kněžství, biskup je hlavou místní diecézní Církve a může udělovat všechny svátosti. Oslovení CZ: „otče biskupe“ nebo tradičně: „Vaše excelence“, oslovení PL: „księże biskupie“ nebo „Jego Ekscelencja“. V naší diecézi máme od neděle 28. 05. 2017 dva biskupy: tedy biskupa Františka Václava a biskupa Martina. Biskupem Říma je papež František.

Tolik co se týče odstupňování svátosti svěcení – je to poměrně jednoduché, problémy pak začínají u jednotlivých služeb, proto je pro lepší orientaci také rozdělme.

Začneme službami, které jsou spojeny s mocí rozhodování, neboť v Církvi platí na každé úrovni jejího fungování pravidlo jedné hlavy, jsou to tedy ty osoby, které mají pravomoc rozhodování, ale také mají jako jediné zodpovědnost za jím svěřenou oblast/část fungování místní Církve. V Církvi také neexistuje trojí rozdělení moci (zákonodárná, výkonná a soudní, jak je tomu ve světském uspořádání) – všechna moc se seskupuje ve službě hlavy na odpovídající úrovni. Služba hlavy na každé úrovni symbolizuje ikonu Krista.

- papež (papież) – Je hlavou celé Církve, má v ní nejvyšší moc a všichni v Církvi mu dluží poslušnost. Tam, kde je papež, tam je Církev univerzální. Papež má konečné slovo ve všech církevních záležitostech po celém světě. Aktuálně je to papež František.

- diecézní biskup (biskup diecejalny) – Hlava místní Církve, tedy diecéze, je podřízen přímo papeži a také jím ustanoven. Diecézní biskup má hlavní slovo ve všech záležitostech týkajících se fungování místní Církve a jsou mu podřízeni všichni duchovní v celé diecézi. Diecézní biskupové po celém světě jsou si rovni a nejsou si navzájem podřízeni. V naší diecézi je to biskup František Václav Lobiałowicz, O. Praem.

- farář (proboszcz) – Hlava farnosti, je podřízen diecéznímu biskupovi a také jím ustanoven. Má organizovat pastorační činnost a fungování farnosti, tedy základní organizační jednotky Církve. Ve farních záležitostech má poslední a rozhodující slovo. S vedením farnosti mu pomáhá Farní pastorační rada a Farní ekonomická rada – jejich funkce je ale pouze poradní, konečné rozhodnutí o čemkoli ve farnosti je na farářovi. Všichni ostatní kněží fungující ve farnosti jsou mu podřízeni a bez souhlasu faráře se ve farnosti nesmí nic konat. Obdobně jako diecézní bisku-

pové, faráři v celé Církvi jsou si rovni a nejsou si navzájem podřízeni. Vzhledem k tomu, že v našich podmírkách je ve většině farností pouze jeden kněz – farář, oslovení „pane faráři“ se rozšířilo na všechny kněze, ale je třeba pamatovat na to, že je to chyba, oslovení patří pouze knězi, který je diecézním biskupem pověřen službou faráře. U nás ve farnosti jsem to já, P. Przemek, v Českém Těšíně je to P. Jan Svoboda, v Orlové P. Rafał Wala, ve St. Bohumíně P. Kalikst Mryka.

Dostáváme se k ostatním duchovním, kteří fungují ve farních společenstvích, většinou se to týká větších farností. Jednoznačně nejrozšířenější službou je:

- farní vikář (wikariusz) – Kněz, který je diecézním biskupem ustanoven do farnosti, aby vykonával kněžskou službu jako farářův pomocník, tedy má jednat v jednotě s farářem, vysluhovat svátosti, hlásat Evangelium a pod vedením faráře se věnovat pastorační práci ve farnosti. Veškeré pravomoci ve farnosti má pouze v takovém rozsahu, jaký mu byl určen farářem. V našem farním společenství tuto službu zastávají P. Stanisław, P. David a P. Petr. Velmi často se tato služba označuje v češtině jako kaplan, nicméně je to chybné pojmenování, protože:

- kaplan (kapelan) – Duchovní, bez ohledu na stupeň svěcení, který je pověřen pastorační službou pro specifickou skupinu věřících na určeném území. Např. kaplancem pro mládež děkanátu Karviná je P. David Tyleček z Havířova, nemocničním kaplancem v Karviné je jeden jáhen z Ostravy, který ale bohužel moc nefunguje ve své službě, resp. nefunguje vůbec, a proto už se pracuje na tom, aby tuto službu převzal náš farní jáhen dk. Bruno, kaplan po vysokoškoláky v Ostravě je P. Vojtěch Janšta, nebo např. já jsem byl určen vězeňským kaplancem pro věznici v Karviné.

- výpomocný duchovní (duchowny pomocniczy) - Duchovní, který bydlí na území farnosti, není s ní však úzce spojený, ale je k dispozici faráři a v rámci svých možností pomáhá farářovi v jeho pastorační práci.

Další kategorií jsou služby duchovních, které jsou zřízeny pro dobro

celé místní Církve. Službě nejbližší farnímu společenství, které se v Čechách říká „okrskový vikář“, byl na Moravě ponechán tradiční název, tedy:

- děkan (dziekan) – Je to jeden z farářů daného děkanství, kterému je svěřen úkol koordinace fungování farností celého děkanství a je spojkou mezi faráři děkanství a diecézním biskupem. Aktuálně je naším karvinským děkanem P. Kalikst Mryka, farář ve Starém Bohumíně.

- biskupský vikář (wikariusz biskupi) – Duchovní dané diecéze, který je biskupem pověřen péčí o konkrétní oblast života diecéze a který jménem biskupa a v jednotě s ním danou oblast řídí a modruje. V naší diecézi se jedná např. o P. Vítě Zatloukala – biskupského vikáře pro pastoraci, Mons. Adama Ruckého, pověřeného péčí o duchovní život kněží atd.

- generální vikář (wikariusz generalny) – Duchovní dané diecéze, který z pověření biskupa a v jednotě s ním vykonává službu výkonné moci v diecézi. Osobně se mi nejvíce líbí přirovnání této služby k funkci premiéra ve státní vládě. V naší místní Církvi tuto službu zastává bp. Martin.

- pomocný biskup (biskup pomocniczy) – Duchovní dané diecéze, který přijal biskupské svěcení a který pomáhá diecéznímu biskupovi v jeho službě v záležitostech, pro které je nutné biskupské svěcení. Od 28. 5. tuto službu v naší diecézi plní bp. Martin.

V rámci univerzální Církve jsou důležité ještě dvě služby, které jsou mnohdy spojovány v jedné osobě, ale které nejsou totožné, jedná se o následující posty:

- arcibiskup (arcybiskup) – Diecézní biskup zpravidla nejstarší nebo nejvýznamnější diecéze většího regionu. Plným titulem: arcibiskup metropolita, neboť většímu regionu se říká metropole. Zpravidla je tento region spojen nějakou charakteristikou, nebo jsou z pů-

vodní arcidiecéze – matky vyděleny další diecéze, jak je tomu třeba v našem případě. Naše diecéze a diecéze brněnská byly vyděleny z původní diecéze olomoucké (pochopitelně poté, co bylo území českého Těšínského Slezska odloučeno od arcidiecéze vratislavské a začleněno do arcidiecéze olomoucké) a proto diecéze – matka je arcidiecéze a její biskup je arcibiskup. Jeho úkolem je koordinovat spolupráci těchto diecézí na stejném nebo podobném území. Jsme tedy jako ostravsko-opavská diecéze součásti Moravské metropole, jejíž arcibiskupem je Mons. Jan Graubner. Metropole je největší uzemní a organizační oblast v západní Církvi, na Východě jsou to ještě patriarcháty. Metropole v západní Církvi jsou si navzájem rovny a nejsou si navzájem jakkoli podřízeny. Nejbližší je nám Metropole česká, se kterou tvoříme Českou biskupskou konferenci, která je shromážděním biskupů územního celku a kteří se v rámci své samostatnosti mají snažit o vzájemnou spolupráci. Aktuálně je předsedou ČBK metropolita český a arcibiskup pražský Dominik kard. Duka.

Díky němu se dostáváme k tomu, kdo je to kardinál.

- **kardinál (kardynał)** – Je to duchovní, kterého papež povolal jako svého nejbližšího spolupracovníka (ne nutně to musí být biskup, např. kard. Špidlík, který byl povolán kardinálem jako prostý kněz). Kardinálové fungují jako poradní těleso papeže (takový papežský senát) a zároveň kardinálové do 80 let věku mají právo volit nového papeže.

Dále máme ještě tři historické tituly, které dnes už nejsou udělovány,

ale které ještě ve společenství Církve fungují a které měly i svou funkci v Církvi, dnes ale jsou jen a pouze tituly čestnými.

- **kanovník (kanonik)** – Dnes už pouze čestný titul, kdysi člen kapituly, tedy tělesa, které povolával diecézní biskup jako sbor kněží u katedrály nebo jiného významného chrámu v diecézi. Měli radit biskupovi a měli povinnost společné modlitby breviáře.

- **prelát (prałat)** – Plným názvem: kaplan Jeho Svátosti, tedy kněz, který byl kdysi papežem jmenován tímto titulem za nějaké zvláštní

zásluhy pro Církev. Momentálně je tento titul udělován pouze kněžím – úředníkům papežské kurie v Římě.

- **ifulát (infułat)** – Historický titul udělován papežem na návrh diecézního biskupa: Jmenováním infulátem papež souhlasil, aby daný kněz během bohoslužby používal infulu – tedy nezdobenou mitru. Ta jinak patří pouze biskupům.

Przemek

Rostárny o ničem...?

Nejméně příjemný způsob pohybu je vcházení do sebe.

(Karl Rahner)

Ano, vcházení do sebe, poznávání pravdy o sobě samém, odstraňování všech závojů iluzí a předsudků. Jak dlouhá a těžká cesta do hlubin vlastní duše a vlastního srdce. Jak těžké a bolestivé.

A přesto se právě o to snažíme každý z nás při svátosti smíření. Přesně takovou cestu podstupujeme, když se připravujeme ke zpovědi.

Někdo jen pootevře dveře, nakoukne do té temnoty za nimi, otřese se chladem a dveře zase zabouchne. Aniž by udělal jeden jediný krok do té hloubky. Jiný se nadechne a odhodlaně vykročí. Přidržuje se zdi a ze začátku tápe. Nic nevidí. Cítí ten nepříjemný pocit tajemna. Cítí husí kůži, která mu naskakuje z neznáma. Pomalu se rozkoukává a oči si přivykají na tmu, která se pomaloučku prosvětluje. Vykročili jsme do nitra své duše. Tam hluboko do skrytých zákoutí, ze kterých kolikrát mrazí. Vykročili jsme hluboko, až tam, kde se usazuje vše špatné, nač bychom raději zapomněli. Tam hluboko v nás je milující Bůh, který

O tebe tu běží... .

čeká, až k němu sestoupíme a všechnu tu bolest, strachy, křivdy, zášť a zlobu vykřičíme spolu s prosbou o odpusťení.

Krok za krokem, stupeň za stupněm, níž a níže, hlouběji a hlouběji ke svému srdci. K tomu srdci, které stvořil On a dal nám je na cestu v tomto světě. Srdce, do kterého zapsal lásku a touhu člověka po Něm, po Bohu. Srdce, které pomalu zamotáváme do pavučin našich hříchů. Tak hodně, že už ani nevidíme a necítíme, jak a pro co vlastně bije.

„Nesud'te, abyste nebyli souzeni, neboť soudem, jímž soudíte, budete souzeni vy a mírou, jíž měříte, bude naměřeno vám. Co se díváš na smítku v oku svého bratra? A trámu, který máš v oku ty sám, toho si nevšimneš?“

(Mt 7, 1-3)

Kolik těch pavučin a špín vnesly do našich duší soudy o druhých, soudy o bližním? Kolik tvrdých slov jsme vyřkli na adresu někoho z našich blízkých? Kolikrát jsme naše soudy omlouvali tím, že to, co říkáme, ještě není tak moc, „kdy-

bys slyšel toho a toho, to je teprve pomlouvač.“ Kolikrát jsme říkali o druhých poloprávdu a lži a omlouvali se tím, že „já to s tebou, s ním, přece myslím dobré, já bych nic špatného...“

V průběhu let jsme se stali mistry na vytahování smítek z očí těch druhých. A co hůř? My je ani nevytahujeme z očí toho, u koho je vidíme! My vykládáme všem kolem, že jsme smítko v oku toho a toho viděli a jak by se mělo vytáhnout. A vůbec si nevšímáme, jak nám naše vlastní oči slzí díky trámu zapíchnutém v našich očích.

Podívej se na ni, jak vypadá. Jak si to může na sebe vůbec vzít! Jak může někdo takový, jako on vůbec něco říkat! On se svou minulostí! Podívejte se na ni, jak se nese. Rozvádí se beztak proto, že má někoho jiného.

Všude samá smítka. Všude samý nepořádek. A naše soudy pomalu zanášejí cestu k našemu srdci. A ono je tvrdší a tvrdší.

Proč zapomínáme na to, že si každou touto větou řežeme větev sami pod sebou? Copak to Ježíš neřekl úplně jasně, že jednou nás stejným způsobem bude soudit On?

Takto vše, co chcete, aby lidé dělali vám, dělejte vy sami jim: hle, to je Zákon i Proroci. (Mt 7, 12)

Celý Zákon a Proroci v téhle jedné větě! Jak se ale chovat hezky k někomu, kdo se ke mně samému chová přes všechny mé pokusy špatně? Vždyť se přeci říká: „Na hrubý pytel, hrubá záplata“. Mám přece plné právo vrátit mu stejnou mírou. A konec konců, chová se ke mně tak, jak chce, abych se choval k němu já. Neřeším to, zaslouží si to....

Jenže ta věta, kterou nám Ježíš zanechal, nezní: „Chovejte se k lidem tak, jak se chovají oni k vám!!!“ My se k nim máme chovat tak, jak chceme, aby se oni chovali k nám. Chceme, aby nám nepomáhali? Nepomáhejme!

Chceme, aby nás pomlouvali? Pomlouvezme!

Chceme, aby se na nás utrchovali a byli sprostí? Buďme sprostí a utrhujme se na ně!

Vždyť čím přetéká srdce, o tom mluví ústa. Dobrý člověk vybírá ze své zásobnice dobra dobro; zlý člověk vybírá ze své zásobnice zla zlo. A říkám vám: lidé budou z každého neopodstatněného slova, které pronesou, skládat v den Soudu účet. Nebot podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov budeš odsouzen.

(Mt 12, 34-37)

Kdo nezná pohádku O sněhové královně? Malý Kaj byl milý, hodný, usměvavý a hrál si s Gertou, které pomáhal. A bylo jim spolu dobré. A pak mu do oka spadnul střípek rozbitého zrcadla Sněhové královny. Jeho srdce zmrzlo, stalo se studeným. Jeho oko se začalo dívat na svět přes ledový střep. Vše zešedlo a bylo špatné. Začal Gertě ubližovat, vše ničil, nic najednou nebylo dost dobré.

Stal se zlým a začal vybírat z toho, co bylo kolem něj, jen to zlé.

Jak jednoduché by bylo, kdyby Gerta řekla: „Dobре ti tak, máš, cos chtěl, nebudu si s tebou už hrát!“ To ale ona nedokázala. Její srdce bylo horké, plné dobra a lásky. A tak se ji nakonec podařilo Kaje uzdravit a vysvobodit.

Čím přetékají naše srdce? Dobrem? Nebo zlobou? Podle jakých slov, která vypouštíme ze svých úst, budeme nakonec souzeni?

„Mistře, které je největší přikázání Zákona?“ Ježíš mu řekl: „Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, to je největší a první přikázání. Druhé se mu podobá: Budeš milovat svého blížního jako sebe samého. V těchto přikázání tkví celý Zákon a Proroci.“ (Mt 22, 36-40)

Milovat druhého jako sebe samého!

A co když se nemám rád? Co když si sám sebe nevážím? Co když to, jak se chovám k druhým, je jen obraz toho, jakou lásku chovám já sám k sobě? Co když jsem jako malý Kaj, kterému srdce ztvrdlo na kámen? Co když prostě nejsem schopen dávat, protože nemám z čeho! Co když jen volám o pomoc. Co když jen čekám, kdy mě vysvobodí malá Gerta. Kdy mě vysvobodí někdo, komu stále buší v hrudi srdce, které mu Bůh na cestu dal. Někdo, kdo se stále chová k druhým hezky. Tak jak chce, aby se oni chovali k němu. Někdo, kdo činí dru-

hým to, co chce, aby oni činili jemu. Bez ohledu na jejich reakci. Bez ohledu na jejich zlobu.

Dělá to proto, že jeho srdce přetéká láskou a dobrem.

A Král jim dá tuto odpověď: „Vpravdě vám říkám, pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mě jste to udělali.“ (Mt 25, 40)

„To, co uděláte lidem okolo sebe, mně jste udělali.“

Soudíme lidi okolo sebe – soudíme Jeho!

Ublížujeme lidem kolem sebe – ublížujeme Jemu!

Pomlouváme a špiníme lidi okolo sebe – pomlouváme a špiníme Je-ho!

Budeme souzeni tak, jak soudíme. MY budeme souzeni!

Dělejme lidem to, co chceme, aby oni dělali nám. MY to dělejme!

Čím přetéká naše srdce, o tom mluví naše ústa. NAŠE ústa a NAŠE srdce!

Máme milovat Pána, svého Boha a bližního svého jako sebe samého. MY máme milovat SEBE i bližní! Protože tím vším, ukazujeme NAŠI víru a to, jaký pořádek máme ve své duši.

Tady nejde o ty, kteří nám ublížují. Nejde tady ani o ty, kteří nás špiní a pomlouvají nás. Tady jde o nás! O každého z nás jednotlivě. O tebe tu běží, člověče! O tvou cestu k Bohu! K Bohu, který je hluboko ve tvé duši. Tam daleko za všemi pavučinami zloby a bolesti. Běž a najdi Ho. On čeká! Čeká, až otevřeš dveře a vykročíš tmou za Světlem.

Duchu svatý, pomoz mi nalézt pravdu o sobě. Zbať mě všech klamů a iluzí, které jsem si o sobě vytvořil.

Rosta

Hail Mary Word Search

J	B	L	E	S	S	E	D	M	G	F
M	Z	L	Z	Y	T	L	K	O	K	X
N	X	X	N	D	D	I	C	T	L	P
W	J	E	S	U	S	A	L	H	D	N
S	O	X	Y	Q	M	H	E	E	O	F
R	H	M	M	A	R	Y	E	R	G	R
E	H	O	E	A	G	B	H	J	V	U
N	T	B	L	N	M	R	T	D	K	I
N	A	M	O	Y	N	E	A	N	R	T
I	E	O	R	N	K	J	N	C	K	H
S	D	W	D	R	P	R	A	Y	E	D

Directions: Find all 17 of the words that are in bold print below in the Hail Mary prayer in the word search above.

**Hail Mary,
Full of Grace,
The Lord is with thee.
Blessed art thou among women,
and blessed is the fruit
of thy womb, Jesus.**

**Holy Mary,
Mother of God,
pray for us sinners now,
and at the hour of death.
Amen.**

Alena

Perly papeže Františka

V tomto článku bych chtěla shrnout několik důležitých, v současné době velmi aktuálních promluv otce Františka, se kterými jsem se seznámila prostřednictvím Radia Vaticana.

Kdo utíká před křížem, utíká před vzkříšením! (29.4.): Promluva papeže na setkání s kněžími a řeholnicemi, koptský seminář v Káhiře

V této promluvě dodával papež kněžím a řeholnicím odvahu, aby byli schopni nést svůj kříž, neutíkali před problémy, neměli strach z každodenních problémů, těžkých situací, kterými musí procházet, následující slovy: „*Ctěme Svatý Kříž, nástroj a znamení naší spásy. Kdo utíká před křížem, utíká před vzkříšením! Uprostřed tolika negativních a zoufalých hlasů bud'te v této společnosti pozitivní silou, světlem a solí, bud'te lokomotivou táhnoucí tento vlak vpřed, přímo k cíli; bud'te rozsévači naděje, stavitele mostů a činitelé dialogu a svornosti.*“

Papež zde jasně říká, že tohoto lze dosáhnout, pokud člověk nepodlehne pokušením, které denně cestou potkává. A vyjmenovává hlavní pokušení:

1. Pokušení nechat se vláčet, a nikoli vést.
2. Pokušení stále si stěžovat.
3. Pokušení klepů a závisti.
4. Pokušení porovnávat se s druhými.
5. Pokušení faraónské okázalosti.
6. Pokušení individualismu.
7. Pokušení putovat bez kompasu a bez cíle.

Musíme klást milosrdenství před soud (12. 5. 2017): Promluva papeže před modlitbou růžence, Fatima

V této promluvě se papež František mimo jiné zabývá různými podobami Panny Marie, které existují v myslích nás křesťanů.

Papež si klade otázku: Jaká je pro nás ta Maria? A podává na ni tuto odpověď: „*Učitelka duchovního života, první, která následovala Krista »úzkou cestou« kříže a dala nám příklad, anebo naopak nedostupná, a tedy nenapodobitelná Paní? »Požehnaná, která věřila« vždycky a za všech okolností božským slovům, anebo naopak »Svatý obrázek«, ke kterému se chodí pro projevy přízně za nízké ceny? Panna Maria z evangelia, kterou ctí modlící se církve, anebo naopak Maria, která podle subjektivních senzibilit zadržuje pomstychtivou ruku Boží připravenou trestat, Maria lepší než Kristus, jenž je považován za nelítostného Soudce, a milosrdnější než Beránek obětovaný za nás?*“

Papež si uvědomuje, že v myslí křesťanů často panuje následující myšlenka, která páchá nespravedlnost na Bohu a Jeho milosti: „*Velká nespravedlnost se páchá na Bohu a Jeho milosti, tvrdí-li se na prvním místě to, že hříchy jsou trestány Jeho soudem, aniž by se předem připouštělo – jak zjevuje evangelium – že jsou odpouštěny Jeho milosrdenstvím! Musíme klást milosrdenství před soud, a Boží soud se tak jako tak vždycky uskuteční ve světle Je- ho milosrdenství. Boží milosrdenství zajisté nepopírá spravedlnost, protože Ježíš na sebe vzal důsledky našeho hříchu spolu s nezbytným trestem. On nepopírá hřích, nýbrž zaplatil za nás na kříži. A takto, ve víře, která nás spojuje s Kristovým křížem, jsme svobodní od svých hřichů.*“

A v té souvislosti nám opět dává za příklad Pannu Marii, na které „*vidíme, že pokora a něha nejsou ctnostmi slabých, nýbrž silných, kteří nepotřebují zacházet s druhými špatně, aby pocítili svoji důležitost. Kéž se každý z nás stane spolu s Marií znamením a nástrojem milosrdenství Boha, který odpouští vždy a všechno.*“

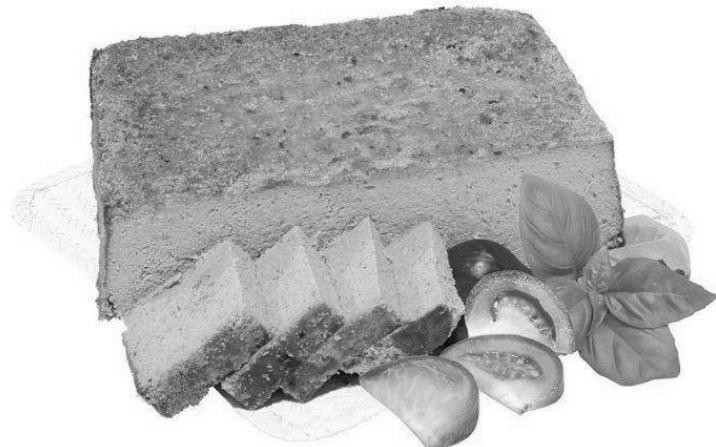
Lucka

S kolárkem v kuchyni

Nedělní oběd asi ve většině případů znamená, že se vaří vývar, a pokud byla na řadě kuřecí polévka a zůstalo nám uvařené kuře, tak asi těžko přesvědčíme svou rodinu, že je to přesně ta lahůdka, kterou chtějí na druhý chod. Zdravé to prý sice je, ale chutné? To by asi bylo třeba použít hodně autosugesce. Zkusme ale z uvařeného kuřete udělat něco dobrého. Bude to **domácí drůbeží paštika v bezlepkové verzi**.

Potřebujeme:

- 2 větší kuřecí stehna (hmotnost masa po uvaření asi 350 g)
- 200 g krůtí játry
- 2 vejce
- 2 bobkové listy
- 6 zrnek nového koření
- 170 g mrkve
- 70 g celeru
- 70 g cibule
- 150 g kořenové petržele
- 2 lžičky soli
- 1/2 lžičky mletého pepře
- 1 lžička majoránky
- 1/3 lžičky mletého muškátového ořechu
- 1/3 lžičky sušeného zázvoru.

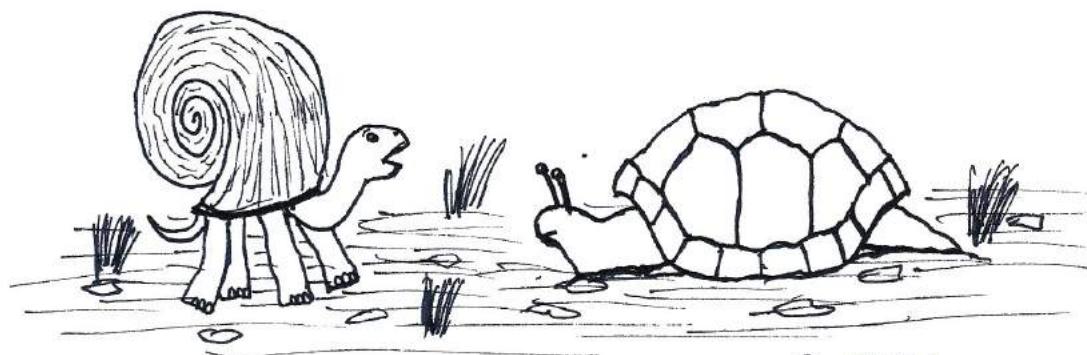

Kuřecí stehna, cibuli, mrkev, petržel, celer, nové koření a bobkový list dáme do hrnce, všechno zalijeme vodou a vaříme asi 40 minut, až maso a zelenina zmékne. Všechno vyndáme z vývaru a necháme vychladnout. Maso oddělíme od kosti a semeleme spolu s kůžemi ve strojku na mletí masa. Uvařenou zeleninu také pomeleme. Bobkový list a nové koření vyhodíme.

Na pánvi s tukem osmahneme krůtí játra, necháme vychladnout, opět pomeleme a přidáme k mletému masu a zelenině. Ke všemu pak přidáme dvě syrová vejce a 100 ml vývaru, který nám zůstal z vaření masa a zeleniny. Promícháme a dochutíme solí, pepřem, majoránkou, muškátovým ořechem a zázvorem. Všechno důkladně promixujme. Připravíme si pečící plech, takový ten hlubší a užší (doporučuji rozměry 25 cm délka, 10 cm šířka a 6–7 cm hloubka). Můžeme jej vyložit papírem na pečení nebo vymazat tukem a vysypat kukuřičnou krupičkou. Naši paštikovou směs rovnoměrně rozvrstvíme do připraveného plechu a pečeme asi hodinu v troubě rozehřáté na 180 °C, necháme paštiku vychladnout v troubě, poté vyndáme a hotovo. :) Dobrou chuť :)

Przemek

MYSLÍM, že ta výměna byl NEBYL ZROVNA
NEJŠASTNĚJŠÍ NÁPAD!

R. WALICA

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

12.06.2017-30.06.2017

(stav ke dni: 29.05.2017)

po 12.06.	7:00 Pl	Dzięczynna za otrzymane laski, z prośbą o dalszą opiekę i błogosławieństwo Boże
	18:00 Cz	Za + rodzinę Waliczkovou, Suchoňovou, Poloczkovou, Bukowczanovou a za żyjące człony těchto rodin
út 13.06.	7:00 Cz	Za + Marii Buhlovou, manżela Jana a za + Vladimíra Berglovce
st 14.06.	7:00 Pl	Za + Brunona Dadeja, rodziców i rodzeństwo z obu stron
	18:00 Cz	Za + Aloise Szajtera, bratry Antonína, Boleslava a jeho żenu Vilma a za rodiče z obu stron
čt 15.06.	7:00 Cz	Za + Hermínu a Jindřicha Fojcika, dceru Zdeňku, zetę Lumíra a za jejich żyjące rodziny
	18:00 Pl	Za + Antoniego Moldrzyka, dusze w czystcu i za żyjącą rodzinę
pá 16.06.	7:00 Pl	Za + Karolinę Jurosową, dusze opuszczone oraz na podziękowanie za dar zdrowia, z prośbą o błogosławieństwo Boże i dary Ducha Świętego
	18:00 Cz	Za + manżela Rudolfa Skovajsu, rodiče a siostry z obu stron, za synowce Jeníka, s prosbou o dar zdrowia i Boží ochranu do dalszych lat pro celou rodinu
so 17.06.	7:00 Cz	Za + Eduarda Brechera
	18:00 Pl	Za + Lilianę Podstawka (1.roczn.+), + męża Józefa, jego 3 braci i 2 szwagierki oraz rodziców z obu stron
ne 18.06.	6:30 Pl	Za + Kazimierza i Krystynę Czernek, + rodzinę Burzyńskich i za dusze w czystcu
	8:00 Cz	Za + Josefa Vírostka (1.výr.+)
	9:30 Pl	Dzięczynna za dar życia, z prośbą o opiekę, zdrowie i błogosławieństwo Boże
	11:00 Cz	Za + rodiče Marii a Jaroslava Rolencovy a za żywą rodzinę do ochrany Panny Marie
	18:45 Cz	Za nasze farné společenství
po 19.06.	7:00 Pl	Za + wnuka
	18:00 Cz	Za człony żywego róžence
út 20.06.	7:00 Cz	Za + Helenu Bát'kovou a za + maminke Annę Wróblevou a za żywą rodzinę
st 21.06.	7:00 Pl	Za + męża Aloisego Dvořáka
	18:00 Cz	Za + Miroslava a Annę Kolkowy, jejich rodiče a siostry z obu stron, za duszę w oczistci i za żywą rodzinę, na podziękowanie za dar żywotnego jubilea a s prosbou o Boží ochranę do dalszych lat
čt 22.06.	7:00 Cz	Za Františka Kovaříka (5.výr.+), za żywą rodzinę s prosbou o ochranę Matki Boží Ustawienné pomoci
	18:00 Pl	Za + Marię i Józefa Wróblewskich, rodziców z obu stron, za Marię i Alojzego Stuchlików i za dusze, o których nikt nie pamięta
pá 23.06.	7:00 Pl	Za + rodziców Marię i Antoniego
	18:00 Cz	Na podziękowanie Bohu za 27 let małżeństwa, s prosbou o pożehnani, ochranę, zdrowie, obracenie, miłość i za nasze zmarłe
so 24.06.	7:00 Cz	Na podziękowanie za 75 let życia, za całą żywą rodzinę, s prosbou o dar víry, přímluvu Panny Marie i za duszę w oczistci
	18:00 Pl	Za + Leopolda Janusza, jego rodziców, wszystkich + z rodziną Kubiszów, za dusze w czystcu cierpiące oraz do Opatrzności Bożej za żyjących członków rodziny
ne 25.06.	6:30 Pl	Za + Kazimierę i Edwarda Salamon oraz 2 braci, Wiesława i Leszka
	8:00 Cz	Za Josefa Skopala, jego rodiče Vladimíra a Božetěcha Skopalovy a za żywą rodzinę do ochrany Božej
	9:30 Pl	Za żyjących i + członków rodzin Zahrajów, Pawlasów i Beneszów
	11:00 Cz	Za + Richarda Zajíce (5.výr.+), za + z obu stron a za żywą rodzinę Zajícovou do ochrany Božej
	18:45 Cz	Za nasze fráni společenství
po 26.06.	7:00 Pl	Za + Gerharda Jurczyka (10.roczn.+), rodziców z obu stron i za żyjących członków rodziny
	18:00 Cz	Za zmarłe z naszej parafii pochowane w tym miesiącu bez mszy świątej
út 27.06.	7:00 Cz	Za + rodiče Marii a Ondreje Zubalovy, stryce Tibora a Františka
st 28.06.	7:00 Pl	Z prośbą o zdrowie syna i jego rodzinny
	18:00 Cz	Za + rodiče Josefa a Marii Cupkovy, Aloise a Boženu Feberovy a za żywą a + człony rodzin z obu stron
čt 29.06.	6:00 Pl	Za + Jana i Anetę
	7:00 Cz	Za + Františka Jágera, za + rodziny Suchárovych a Jágerovych, za żywą rodzinę, s prosbou o powrót miłości w rodzinie i ochranę Panny Marie
	16:30 Cz	Za + Antonína Szajtera (1.výr.+), jego rodiče Adolfa i Marii, bratry Aloise i Boleslava a jego małżonka Vilma
	18:00 Pl	Za + męża Franciszka, + rodziców z obu stron, + Miloslava Navrátila, + z rodziną Giemrotów oraz z prośbą oraz z prośbą o błogosławieństwo Boże i dar wiary dla żyjącej rodziny
pá 30.06.	7:00 Pl	Za dar pojednania między ludźmi
	18:00 Cz	Za Františka Pončovou, jej rodiče Josefa i Františka Ciasnochovy a za żywą człony rodzin pod ochraną Bożej i Panny Marie

Pravidelná setkávání farních společenství:

Angličtina (Beginner)	středa 18:00-19:30
Angličtina (Elementary)	pondělí 18:00-19:30
Biblická hodina	1. a 3. čtvrtok v měsíci v 19:00
Biblické společenství	úterý v 18:00
Farní volejbal	pátek 19:00 (ZŠ Dělnická)
Komorní sbor	pondělí 16:15-17:45
Ministranti	1. a 4. pátek v měsíci v 16:30
Neokatechumenální cesta	2. a 4. čtvrtok v měsíci v 19:00
Podávající sv. přijímání	4. sobota v měsíci v 19:00
Polska schola	šroda o godz. 15:00
Schola (česká)	každý pátek v 16:30, každou neděli po „osmové“ mši sv.
Scholička	každý pátek v 15:25
Společenství „Pro všechny“	2. a 4. čtvrtok v měsíci v 9:30
Společenství mládeže	2. a 4. pátek v měsíci v 19:00
Společenství mladých manželů	1. pondělí v měsíci v 17:00
Společ. Sekulárního františkánského řádu	4. neděle v měs. v 15:00 (katech. dům)
Společenství starších manželů	3. úterý v měsíci v 19:00
Společenství středních manželů	2. nebo 3. úterý v měsíci ve 20:00
Varhaníci	2. sobota v lichém měsíci v 19:00
Zvoníci	3. pátek v měsíci v 19:00

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtok – začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 02.06. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litaníjí k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté PL; a v 17:45 hod. CZ. Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši sv. a májové pobožnosti vedená adorace s modlitbou chval, proseb a dílků.

Návštěvy nemocných:

pátek 02.06. od 9:00 hod.

pátek 07.07. od 9:00 hod. (nemocní, které navštěvuje P. David - 30.06)

Příští číslo Naší farní rodiny vyjde v neděli 02.07.2017

Uzávěrka v pátek 23.06.2017

případné změny budou hlášeny v ohláškách

po celý červen - červnové pobožnosti

- každý všední den bezprostředně po večerní mši sv.

11.06. - během mší sv. v **8:00**

a v **9:30** hod. **1 svaté přijímání**, pak v **15:00** děkovná pobožnost pro prvokomunikanty a jejich rodiny.

18.06. - společná oslava 90. výročí kněžského svěcení, v **15:00** hod. eucharistická pobožnost a po ní slavení na farské zahradě. Srdečně zveme každého, kdo chce slavit.

03.06. - první sobota v červnu

6:15 - fryštátský růženec;

7:00 - mše sv. obětovaná na všechny úmysly složené u oltáře P. M. Fryštátské.

15.06. - slavnost Těla a Krve Páně, mše svaté v 6:00 (PL)

a v 7:00 (CZ), odpoledne v 17:00 hod. slavná mše sv. (CZ/PL) a eucharistický průvod od farního kostela ke kostelu sv. Marka.

23.06. - slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova,

mše sv. v 7:00 (PL) a v 18:00 (CZ) - slavnost ruší páteční půst.

24.06. - slavnost Narození sv. Jana Křtitele, mše ze slavnosti v 7:00 (CZ)

a v 18:00 (PL), večerní mše není nedělní.

29.06. - slavnost sv. Apoštolů Petra a Pavla, mše sv. v 6:00 (PL), 7:00 (CZ), 16:30 (CZ) a v 18:00 (PL) - slavnost s doporučenou účastí na mší sv.

Farníci farníkům

Hnízda (i čapí)

A je to tady! Narodily se tři malé sovičky. Mají jemné pírka, mžouravé oči a stále otevřený zobáček, vypadají jak tři klubíčka vlny. Jsou k sobě přimáčknuté ve výduti stromu a čekají na své živitele, až doletí s potravou. A hned vedle ve hnizdě pozoruje černá čápice své čtyři právě vylíhnuté čápátka. Jak já tak jistě i ona žasneme nad tím zázrakem.

Ne nejsem v živé přírodě, ani nejsem ornitolog, takže nevím, kde bych takové zázraky v živé přírodě mohla potkat. Pozorují na internetu přímé přenosy z estonských ptačích hnizd. Pokud budete mít někdy čas (třeba v pracovní době :)) velice doporučuji stránky : pontu.eenet.ee a vzápětí se ocitnete v ptačích příbězích. Prožijete přímé přenosy krmení, vzájemného se sourozeneckého otukávání, ale také jak už to v přírodě chodí, nečekaného náletu cizího dravce, či vyštípání toho nejslabšího ptáčete z vlastního hnizda.

Přeji příjemné pozorování tohoto nekonečného seriálu, s tím, že trošku lezení do soukromí ptačích rodin to asi bude. Stejně tak vám přeji zažít tyto krásné momenty i v živé přírodě. Pozorujte koruny stromů, louky a lesy, možná vám to aspoň na chvíli pomůže zapomenout na všední starosti, tragické světové zprávy a trapnosti našich politiků.

Kamila F.

Pozwólcie Drodzy Czytelnicy Naszej Gazety Parafialnej, że podzielię się z wami swoją refleksją i refleksją parafian z Karwiny Kopalnie, z którymi wspólnie przygotowaliśmy ten artykuł. Powstał on z potrzeby serca i z głębokiego przywiązania się do „**Starego kościoła**” (bo tak ten kościół przez długie lata był nazywany, nawet ulica miała nazwę „U Starého kostela”....)

Rozpoczął się sezon zwiedzania zabytków. Przed budynkiem kościoła św. Piotra z Alkantary obserwujemy, jak co niedzieli po mszy świętej gromadzą się turyści z całego świata, żeby zwiedzić jeden z najstarszych i najcenniejszych zabytków karwińskich, jakim bezsprzecznie jest „nasz kościół”, nazywany dziś **Krzywym kościołem**. Piszę „nasz”, bo od dziecka razem z rodziną prawidłowo, co niedzieli jesteśmy na mszy świętej w tym właśnie kościołku. A wierni z Karwiny Kopalni się wykruszyli. Wielu umarło, wielu przeprowadziło się do okolicznych miejscowości, wielu jest w bardzo podeszłym wieku. Są już tylko jednostki, które dojeżdżają samochodami do kościoła i pamiętają, w jaki sposób udało się go ocalić od zagłady na początku lat 90. minionego stulecia. Dziś kościół wypełniany jest wiernymi, którzy nie znają jego przeszłości. Przyjeżdżają, bo jest im tu dobrze....

Nie byłoby jednak co zwiedzać, ani też nie moglibyśmy uczęszczać do tej świątyni na nabożeństwa, gdyby nie znalazł się w pewnym ważnym momencie ktoś, dzięki któremu Stary kościół - tj. kościół św. Piotra z Alkantary, przeznaczony do demolicji, został uratowany. Największą zasługę na uratowaniu „Starego kościoła” miał ówczesny proboszcz s.p. ksiądz Ernest Dostal, o czym dziś niestety mało kto pamięta.

Jak uratowano „Stary kościół”

Kościół św. Piotra z Alkantary został zbudowany w r. 1736 w stylu barokowym przez miejscowego szlachcica Franciszka Wilhelma Larischa na miejscu drewnianego kościoła św. Marcina. Wyjątkowość budynku kościoła polega na okolicznościach, które go zmieniły na skutek eksploatacji węgla kamiennego. Od roku 1854 pod świątynią wydobyto 27 pokładów węgla o łącznej miąższości 50 m. Obecnie znajduje się o 37 metrów niżej niż pierwotnie i przekrzywił się o 7 stopni. Jest chronionym zabytkiem.

W latach osiemdziesiątych minionego stulecia, „Stary kościół” przeznaczony był do demolicji. **Dziś już dawno miało go nie być...** Taki los wcześniej, bo w latach 50. spotkał kościół św. Henryka – tzw. „Nowy kościół” z roku 1894. Ta świątynia po 60 latach istnienia została całkowicie zrównana z ziemią.

Ks. Ernest wraz z wiernymi nie chcieli nawet przypuścić myсли, aby „Stary kościół” miał spotkać taki sam los, jaki spotkał kościół św. Henryka... Nie można było zgodzić się na to, aby świątynia była zniszczona, obrócona w gruzu i zgłaziona z powierzchni ziemi! Ksiądz

proboszcz podjął wszelkie możliwe na ówczesne czasy starania, aby za każdą cenę ocalić kościół przed zburzeniem. Jaka była ta cena? O tym nie doczytamy się w żadnej publikacji. Tylko żyjący jeszcze dziś naoczni świadkowie mogą wiele opowiadać...

Pomimo kilkakrotnym odrzuceniu próśb i wniosków o ratowanie tego zabytku (prosby były przez władze do upadłego rozpatrywane negatywnie), proboszcz nie złożył broni. Mówiło się o nim, że był „wyryzany drzwiami, a on powtórnie wchodził oknem”. Świadkiem tej jego wytrwałości był dziś już nieżyjący, długoletni kościelny s.p. pan Franciszek Palowski. Ksiądz Ernest walczył o świątynię aż do bólu. Wielką oporą był mu pan Alex Raszyk, biegły w sprawach urzędowych i prawniczych, który pomógł załatwić wiele ważnych spraw na kopalni Darkov i w innych urzędach.

Na początku lat dziewięćdziesiątych, firma OKD w końcu zapewniła remont. Protokół o planowanej demolicji sprzątnięto ze stołu na kopalni w Karwinie... Wielu parafian pracujących wtedy na kopalni,

obejmujących ważne stanowiska pracy, na własne oczy widziało ten przerażający dokument o mającej się uskutecznić demolicji kościoła. W roku 1992 założony został Ruch dla Odbudowy i Obrony Kościoła. W latach 1994-1995 był przeprowadzony remont generalny.

Ksiądz proboszcz był niezłomny. Osobiście pracował na rusztowaniach, wierni przychodzili i pracowali w charakterze wolontariuszy. To nie były tylko firmy, które zajęły się remontem, i o których dużo się pisało i mówiło w mass mediach, to były nieslubne godziny przepracowane przez wiernych, a także ich wsparcie materialne, finansowe i duchowe. Pozwólcie, że wymienimy kilka imion, które zasługują na to, aby nie odeszły w całkowite zapomnienie...

Byli to już nie żyjący ś.p.: pp. Henryk Bonek, Bronisław Wijacki, Franciszek Palowski, Rudolf Gadowski, Erwin Fill, p. Kantek, p. Kocyan, pani Maria Macurowa, Elfryda Doleżalowa, Brygita Dostal, Anna Smiejowa, Anna Witoszowa, Henryka Galoczowa, Maria Matużyńska, p. Ogrocka, MUDr. Sitkowa, państwo Szczotkowie, państwo Ondruchowie. Ci wszyscy odeszli już do wieczności.

Z żyjących są to: pan Rudol, Marcel i Marek Glas, pani Wawrzyczkowa Henia, Miriam Dostal, Marta Glas, państwo Kwiczalowie, Strusowie. W ostatnich czasach wiele pracowało w kościele rodzina Balwarów, a w obecnym czasie rodzina Rudolów i Širokých. Nie żyjący już ś.p. pan Fill swój majątek oddał na renowację organów. Niestrudzenie

na nich grała podczas nabożeństw ś.p. pani organistka Maria Macurowa, a od roku 1998 do dziś gra co niedzieli organistka pani Jadwiga Szyja. Przepraszamy wszystkich tych, których nie wymieniliśmy, a zasługującą tak samo na wielki szacunek. Bóg zapłaci!

Przez cały okres remontu odprawiane były msze święte polowe, na których wierni gromadzili się w pogodę i niepogodę, w upały i mrozy. Wszyscy wierzyli, że świątynia musi przetrwać, bo jej imię jest Piotr – skała, opoka!

Po kolaudacji dnia 24.12.1995 została odprawiona uroczysta msza święta – Pasterka z udziałem gości honorowych. W latach 1999-2000 zostały przeprowadzone prace rekwizytywacyjne i rewitalizacyjne wokół kościoła.

Następna wielka rekonstrukcja kościoła przebiegła w roku 2012, którą przeprowadziła Spółka OKD, kiedy administratorem parafii w Karwinie Kopalniach, po śmierci ks. Ernesta Dostala, został ks. Daniel Vícha. Kościół przybrał nową szatę, otrzymał nowy dzwon, nowy zegar. Budynek już się dalej nie krzywi. Miejsce to nazwane zostało „Czeską Pizą”. Kościół jest wpisany do Czeskiej Księgi Rekordów i Osobliwości jako najbardziej krzywy w kraju. Wielu zwiedzających pragnie poznać specyficzne uczucie, kiedy stoi się na ziemi, a ściany kościoła dosłownie spadają na człowieka...

Na tablicy umieszczonej na fasadzie kościoła przed remontem w r. 2012 /tablica jest darem OKD/ upamiętniającej uratowanie świą-

tyni widniało między innymi imię księdza Ernesta Dostala, bo to dzięki jego zasłudze świątynia stoi i można ją nadal upiększać i podziwiać. Od rekonstrukcji w r. 2012 do tej pory /a minie już 5 lat/, przez niedopatrzenie, a być może i z niewiedzy o sprawach istotnych, tablica nie wróciła jeszcze na swoje dawne miejsce. Był tam między innymi napis: „O záchrana se zasloužil administrátor řík církve páter Ernest Dostal“. Ksiądz Ernest zasługuje na to, aby jego imię było zaakcentowane i wyróżnione. Gdyby w tamtym decydującym momencie „być albo nie być“ jego zabrakło, dziś w tym miejscu byłyby zgłoszcza i nie byłoby „czeskiej Pizy“. Po prostu nie byłoby się czym chwalić.

My, świadkowie tamtych wydarzeń bylibyśmy bardzo wdzięczni, gdyby tablica z imieniem księdza Ernesta Dostala przed sezonem wakacyjnym pojawiła się na widocznym miejscu, aby zwiedzający poznali godne zaufania losy ratowania budynku świątyni w najbardziej zagrażającym dla niej czasie.

Świątynia dochowała się, bo jest pod wezwaniem świętego Piotra z Altantary, który jest symbolem wytrwania, pomimo przeciwnieństw losu. Takim niestrudzonym i nie poddającym się był ksiądz Ernest. Nie zapomnijmy o nim w modlitwach.

Wraz z parafianami kościoła
pw. Św. Piotra z Alcantary przygotował
Franek

**„Własnego kapłaństwa się boję, własnego kapłaństwa się lękam
I przed kapłaństwem w proch padam i przed kapłaństwem klękam.”**

ks. Jan Twardowski

Ksiądz Stanisław w moich oczach

refleksja nad szmaragdowym jubileuszem

Nie znam historii powołania ks. Stanisława ani też jego życia prywatnego. Nie mogę jednak ukryć, że przez 55 lat czuję obecność tego Zacnego Księcia w swoim życiu. Cokolwiek ważnego i uroczystego działo się w parafii albo w mojej rodzinie, to nierozerwalnie kojarzy mi się z jego postacią.

Byłam dzieckiem, kiedy ks. Stanisław przyszedł po święceniach kapłańskich do Karwiny. Bardzo rzadko się zdarza, że 55 lat życia i posługi duszpasterskiej spędza się w jednym mieście i w jednej parafii!

Ksiądz Stanisław był i jest dla mnie duszpasterzem o wielkim autorytecie. To kapłan, którego znają i niezwykle cenią cztery żyjące dziś pokolenia. Jest to pokolenie mojej mamy, pokolenie moje, moich dzieci i wnuczek. Mówię się o nim: „To zacny człowiek o wielkim i otwartym sercu, skromny, uczciwy i sprawiedliwy, ale też konsekwentny i nieugięty w różnych sprawach”. Taką ma opinię wśród karwińskich parafian.

Księdza Stanisława poznaliśmy w wieku 10 lat, w szkole podstawowej. Były to lata walki z religią i Kościółem. Uczniowie chodzący na religię byli wyśmiewani i upokarzani przed klasą, wytykani palcami. Kiedy do szkoły przychodził ksiądz na lekcje religii, odczuwałem, że przyszła ważna osobistość, ktoś wyjątkowy, odważny. Jego kapłaństwo robiło na mnie ogromne wrażenie.

Przywołuję w pamięci obraz księcia Stanisława z dzieciństwa. Widzę go w jego prostocie, klęczącego przed ołtarzem Matki Boskiej z Lourdes na tle pięknej wiosennej scenerii podczas odprawiania Nabożeństw Majowych. Przepiękne w swojej treści i melodyjności pieśni maryjne, figura Matki Bożej z Lourdes ozdobiona bogato pachnącymi kwiatami z niepowtarzalną wielobarwnością, postać klęczącej Bernadety i nasz ksiądz Stanisław rozmodlony, ze wzrokiem wzniezionym ku Matce Bożej, żeby na koniec mocnym głosem zaintonować *Regina Caeli...* Ciarki przechodziły przez moje dziecięce ciało, kiedy organista głośno grał, aby podkreślić uroczystość chwili i z liczną wówczas wspólnotą wiernych, przychodzących na majówki, śpiewał ku czci Królowej Nieba... A potem ksiądz, poprzedzony grupką ministrantów, radosny i uśmiechnięty, przechodził przez kościół do głównego ołtarza, by przy wtórze pieśni eucharystycznych udzielić wiernym błogosławieństwa sakramentalnego. Trudno było się rozstać ze świętynią po takiej majówce, gdzie wszyscy do ostatniej zwrotki śpiewali wybraną przez niestru-

dzonego organistę – p. Alojzego Kunschke – pieśń maryjną. To dzięki temu organistę dzisiaj jest mi tak bliski szeroki repertuar pieśni kościelnych. Wielu z nas z nostalgią wspomina tamte przeżycia.

Wspominam też podniosłe nabożeństwa Drogi Krzyżowej prowadzonej przez księdza Stanisława. Ileż pokory zawsze odnajdywałam w tym księdzu, ile wrażliwości serca! Czy pamiętacie te czasy? Szedł ksiądz, ministrant z krzyżem, ministrant z klęcznikiem i ministrant z kartkami wypisanych intencji. Jakże podziwiałam determinację księdza i jego poświęcenie w odczytywaniu z kartki przy każdej stacji całej długiej „litany” zamówionych intencji.

Lata biegły. Ks. Stanisław pobłogosławił nasz Sakrament Małżeństwa, chrzcił nasze dzieci, prowadził je do Pierwszej Komunii Świętej, przygotowywał do Sakramentu Bierzmowania. To on po latach pobłogosławił również Sakrament Małżeństwa mego syna Andrzeja i jego narzeczonej Marysi, ciesząc się później z nami na uczcie weselnej.

Były też inne wydarzenia... Ksiądz Stanisław bowiem przygotowywał na drogę do wieczności moich bliskich, odprawiał msze święte

pogrzebowe w intencji moich ukochanych osób.

No i te niezapomniane, razem przeżyte chwile na pielgrzymkach do Lourdes, Fatimy, Rzymu, Wadowic i innych miejsc pątniczych. Ksiądz pełen powagi z breviarzem na kolanach, ale też radosny, rozśpiewany i dowcipny.

Jest jeszcze coś szczególnego, co budzi we mnie przekonanie, że istnieje płaszczyzna, na której ksiądz Stanisław i parafianie odnajdują wspólne zainteresowanie. To widok księdza w roli kibica piłki ręcznej, piłki nożnej i hokeja albo grającego z ministrantami w ping-ponga. Ksiądz umiał pokochać to, co lubią jego parafianie i ministranci.

Wydobywam z pamięci jeszcze kolejne dwa obrazki. To te, kiedy ksiądz był proboszczem w Łąkach i w Stonawie. Jeździłem wtedy do szkoły średniej do Czeskiego Cieszyna, a ksiądz wsiadał do tego samego autobusu na następnym przystanku i jechał do Łąk. W tych czasach pełnych niechęci młodych ludzi do wiary tak miło się robiło

w autobusie, kiedy wstępował kapłan i jechał razem z nami...

Pamiętam też pierwszą pasterkę po rewolucji aksamitnej w Stonawie, na którą zabrał nas ks. Stanisław swoim samochodem. Było tak bardzo uroczyście, że nie da się tego zapomnieć! A w drodze powrotnej na śliskiej jezdni czuwali nad nami aniołowie, kiedy samochód wpadł w poślizg i zatoczył się wokół własnej osi. Wspominam nasze reakcje i reakcje Matki księdza na to wydarzenie, z którego wyszliśmy bez szwanku - dzięki Opatrzności Bożej i sprawności księdza Stanisława nic nam się nie stało... Te krótkie epizody związane z ks. Stanisławem najbardziej utkwiliły mi w pamięci.

Wdzięczna za dar kapłaństwa chcę przy tej okazji podziękować księdnemu Stanisławowi za wszystkie odprawione msze święte, nabożeństwa i homilie, za niestrudzoną posługę w konfesjonale, za naukę religii, za kolędy u nas w domu, za pielgrzymki, za rozmowy, za życzliwość, za wyjazdy do teatru w Cieszynie, za przyjaźń.

ZA WSZYSTKO. Bóg zapłać!

Jadwiga

ks. Stanisław w Fatimie

Ze života farnosti

Den Matek

Dne 14. 5. v 15:00 hod. v PZKO Karviná - Fryštát byla organizována KDU ČSL a UKŽ oslava Dne matek. Tato oslava přinesla matkám a jejich dětem příjemné strávené odpoledne. Účastníci akce si užili milých kulturních prožitků při představení dětí z MŠ Prameny, které písňemi a básněmi poděkovaly svým maminkám za jejich péči a projevily jim svou lásku, či při představení tanečního a sportovního oddílu Dětského domova Srdce.

Na závěr akce byla uspořádána tombola s pěknými cenami, které jistě potěší každou ženu.

Na závěr chci poděkovat členkám UKŽ, které připravily chutné občerstvení a předvedly tak své cukrářské umění.

Lucka

Tajný výlet

13. května v 8 hodin se sešly děti přistupující letos k prvnímu svátku přijímání a některí rodiče v čele s otcem Petrem na vlakovém nádraží, aby vyrazili společně na výlet. Kam pojedeme nikdo pořádně nevěděl, jen otec Petr, a ten nám nechtěl nic říct, aby neprozradil překvapení. Takže nám nezbylo nic jiného, než se jej držet jako klíšťata, aby nás cestou nepoztrácel. Nejdříve nás pěkně povozil prostředky veřejné hromadné dopravy: vlakem a tramvajemi, přičemž ta poslední nás provezla kouzelnými místy, které by v Ostravě málokdo čekal. Projela lesem a vysadila nás někde v „divočině“ na okraji Ostravy. A pak jsme šli asi 4 km pěkně pěšky cestou necestou. Šlo se lesíčkem, políčkem i bahýnkem až na okraj obce Hrabyně a tam už jen pár krůčků do středu obce na místo, kde stojí poutní kostel Nanebevstoupení Panny Marie. A hle, zde nás již očekával otec David, jenž nás vpustil dovnitř a společně s otcem Petrem pro nás odsloužil mši. Ta měla zvláštní nepopsatelnou atmosféru. Po mši se už však začaly ozývat naše prázdné žaludky, a tak nám nezbylo než s důvěrou následovat otce Petra a Davida a věřit, že nás doveďou ke slibnému obědu. Kuřízek s bramborem rychle zmizel z talíře, a zatímco dospělí oddychovali po obědě, děti už okukovaly zmrzlinu v mrazícího pultu. Počasí se po ranním pošmournu vylepšilo na slunečno, a proto nemělo význam někam spěchat. Mohli jsme tak v klidu u památníku 2. světové války obdivovat nejen historickou vojenskou techniku, ale také různé atrakce, zejména pak různorodá speciálně upravená kola a opravdový kolotoč, který děti na přilehlém prostranství hojně využily. Děti si zahrály i páry veselých her a mohly se tak během celého dne lépe poznat a spřátelit se, na což při výuce náboženství tolik času nemají. Kolem 17 hodiny na nás čekala cesta autobusem k vlaku. Další potěšením se pro děti stala závěrečná jízda poschodem vlakem, při níž dokončily společné seznamování rozdáváním zbylých sladkostí. Hezký výlet je za námi a děti už brzy čeká první svaté přijímání, přejme jim tedy hodně božího požehnání.

Pavla Juřičková

Świat się nie kończy, świat się zaczyna

Ráno jsem trochu vymrzla v kostele a nějak se mi odpoledne nikam nechce. Mohla jsem zůstat doma, číst knížku, přemýšlet nad věcmi, které změnit nemohu, nebo plnit jiné povinnosti, které stejně neutečou. Přemáhám se tedy a vyrážím na koncert, strávit čas trochu jinak. Koncert schol jsem slyšela nejednou. Když do scholičky nebo pak do scholy docházely mé děti, byla účast tak trochu povinná, vždy ji ale doprovázela radost a dojetí. Nyní jsem šla na koncert sama za sebe, sama pro sebe, i když záměr poněkud nejistý.

Malé děti vždy chytí za srdíčko a ani teď to nebylo jiné. Bylo krásné hněd na úvod vidět to nadšení, s jakým zpívají. Určitě není jednoduché „zkrotit“ ty malé breberky, ale Dance se to vskutku daří. A to, že jich ve scholičce není málo, je zase zásluha rodičů. Vzpomínám, jak jsem sama kdysi organizovala čas mezi prací, školkou, pak školou, doprovázením na zkoušky ještě i s kočárkem, čekání v zimě, v létě (auto jsem neměla k dispozici) a jak jsem po celém dni přišla k večeru domů. Unavená, ale uvnitř spokojená. Odměnou pro mě pak byla tato vystoupení.

Všichni jsme si zvykli na to, že koncert našich schol je zážitek. Nejen duchovní. Je to profesionální práce, krásné hlasy. Kolik samozvaných „superstar“ by puklo závistí, protože zpívat neumějí (nebo spíše některí nemají ani tolik soudnosti, aby pochopili, že zpívat neumějí). Mužská osádka je v menšině, nicméně hraje důležitou a krásnou roli. To, že pokaždé cítím u některých písni husí kůži, považuji za dar a někdy mám co dělat, abych během vystoupení neronila slzy. Je myslím vidět, že naše scholy jsou „parta“, kde panuje přátelská atmosféra, nikdo si v ničem nekonkuje. A já všem za to děkuji, děkuji, že jsem Vám mohla spolu s plným kostelem tleskat vestoje. Plně si to zasloužíte.

Regina

55

15

15

5

90.
výročí
kněžství

Přijďte s námi oslavit naše

V neděli **18. června**
začínáme pobožností v **15:00**
a pokračujeme oslavami
na farní zahradě.

Zván je každý, kdo chce s námi slavit!

Koncert schol 07.05.2017

Výlet prvkomunikantů
13.06.2017